

ΕΛΛΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Π Ο Ι Η Σ Η

τόμος Β

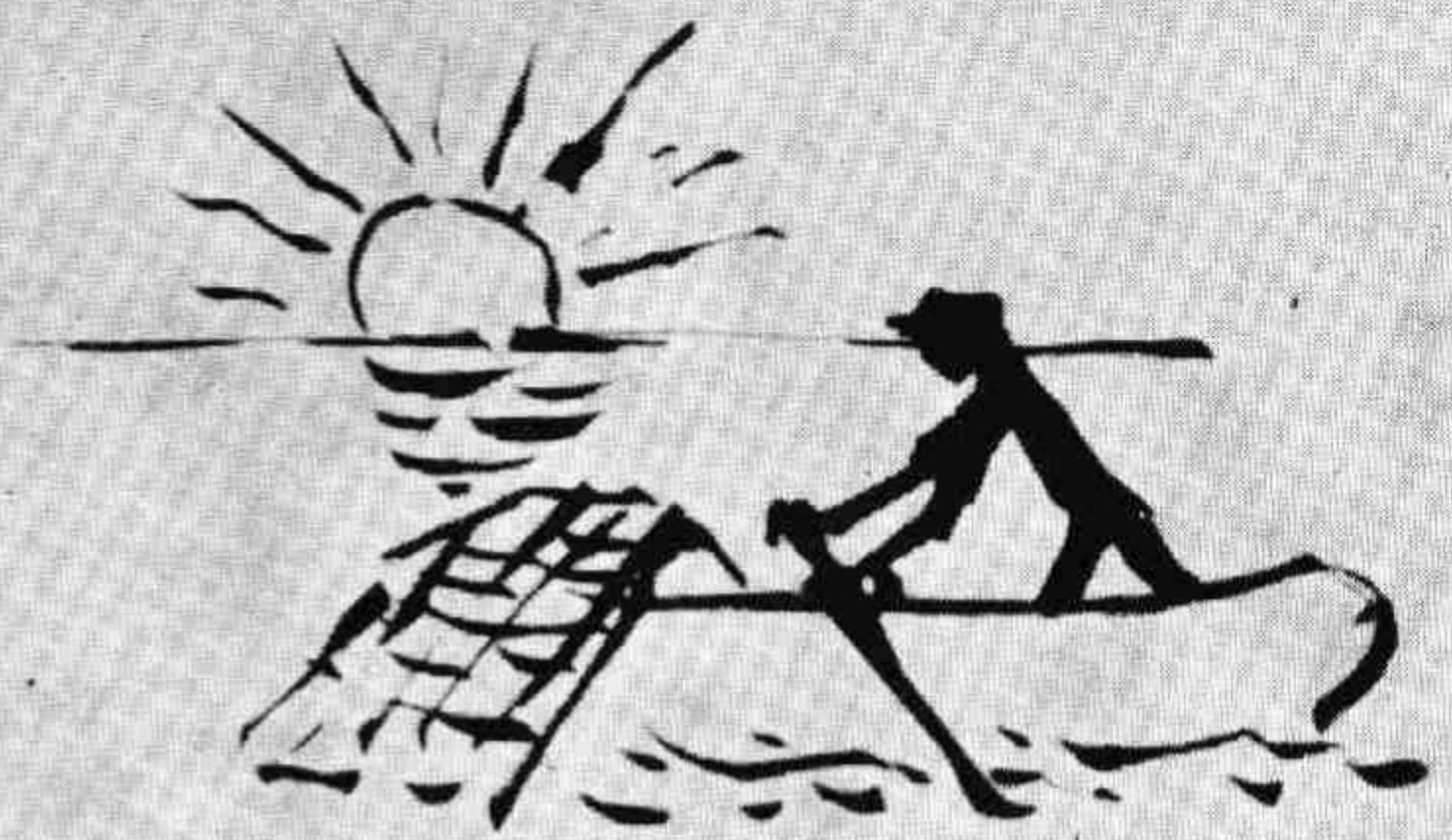
ΚΕΔΡΟΣ

1980

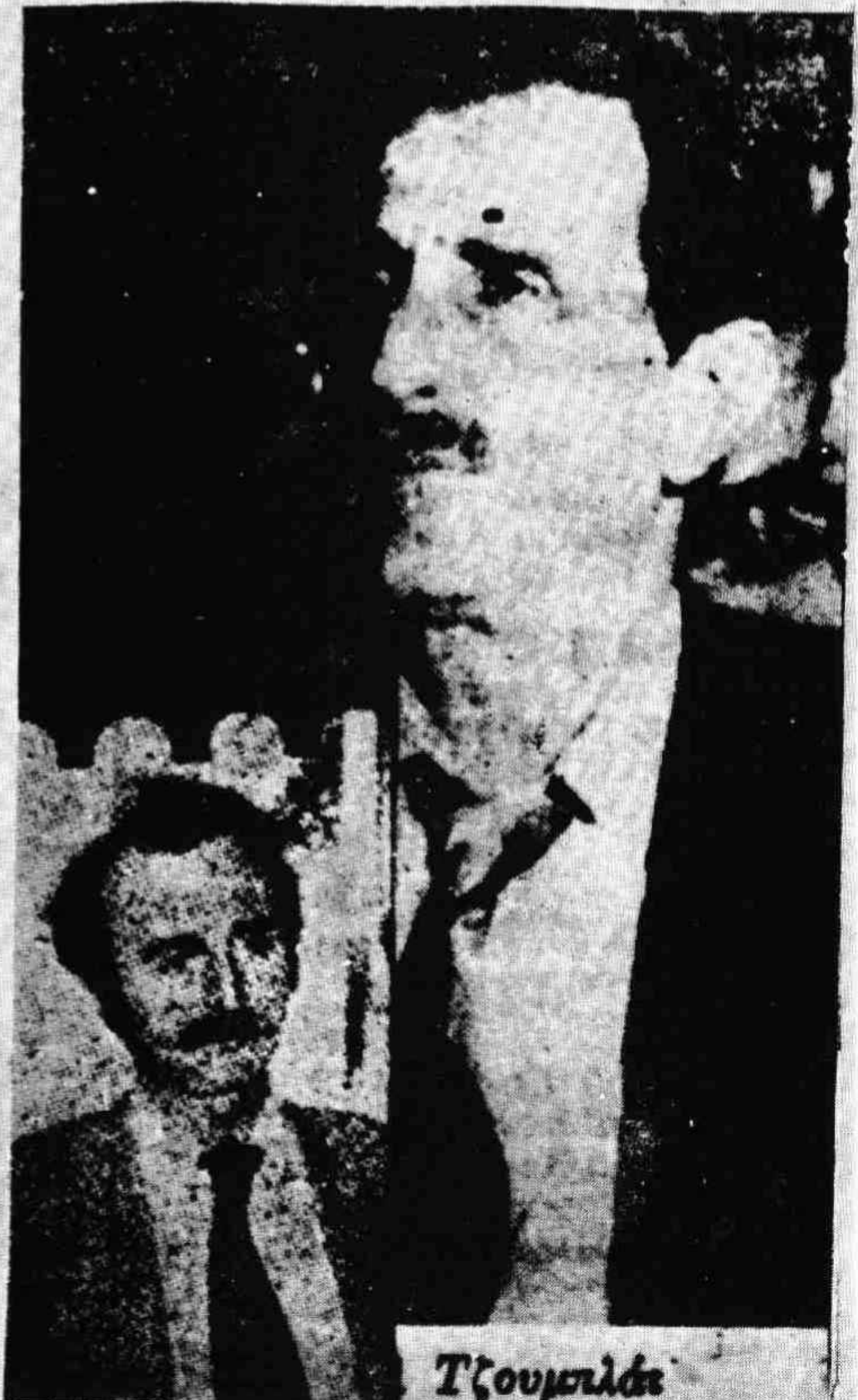
..βελιάει λυπημένα

αυροφωσίζε, λύση λένε για
 η γυνωριμή, ακροχιάλα..

..τρύγιο δίχτυ
 με το χρυσάφι της αυγής μη ξεχάτε να

εί βέβαιη Ντρούτα παγκόσμια σου

Τζουμλάι

ΕΛΛΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΟΙΗΣΗ

ΤΟΜΟΣ Β'

... πᾶς πιό γρήγορα
μέ τήν ποίηση
βλέπεις ἀπό μακριά
καί λίγη θάλασσα

Της Δέρας & το Πάριος
Εγγραφή

ΚΕΔΡΟΣ 1980

Ἑλλη Παπαδημητρίου, Φωκλίδου 28, Ἀθήνα, 136

ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑΣ ΠΟΙΗΣΗ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΗΣ

Ο ΛΟΓΟΣ ΜΑΛΙΣΤ' Ο ΤΟΝΟΣ ΜΟΥ
Ο ΛΟΓΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΤΟΝΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΑ νερά και κύματα θαλασσινά

Ο ΛΟΓΟΣ ΜΑΣ ό ίσκιος μας
ό λόγος μας και όρκος

**ΤΗΣ ΚΑΘΕ μέρας ποίηση
σφυγμός**

Ε ΤΕΧΝΗ ΜΟΥ ψηφιδωτή τέχνη ξερολιθιά μου

**Η ΓΛΩΣΣΑ μας ή ζήση μας
ή άνθηση τής πέτρας**

ΟΣΗ ΓΝΩΣΗ κλέψαμε απ' τό χάος
τήν άκουπήσαμε παραδῶ, παρακεϊ
τά πάθη μας τά κουβαλοῦμε.

ΤΟ ΓΑΛΑ καί τ' άφρόγαλο τοῦ πάθους μας
ή δύναμή μας ένα ποίημα
ένα ποτήρι

ΚΑΘΕ ΝΥΧΤΑ μαζεύουμε τά κόκαλά μας
ένα-ένα πάνω στό στρώμα
ή μέρα τά σκορπᾶ

Ε ΠΡΩΙΝΑ περίχαρα
δειλινά τῆς κρυφῆς λιγοψυχιάς μας

Η ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ για δλους για μαζί
μιά πρώτη ώρα πρωινή μέ τ' ὄνειρό του καθένας

ΠΟΛΛΕΣ οί κλειδωμένες πόρτες
χαμένα τά κλειδιά
τίς άνοίγει ό ποιητής — δουλειά του

ΚΑΤΕΡΓΑΣΜΕΝΗ ΩΡΑ — ποίηση
τῆς μέρας καί τῆς νύχτας

Η ΠΙΚΡΑΔΑ τοῦ πικραμύγδαλου
εἶναι καί γλυκιά
δες οί πίκρες, οί γλύκες
στό τραπέζι τῆς ποίησης
καί τό κρασί της γουλιά-γουλιά

ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ ΕΛΛΗΝΕΣ... τζ... τζ...
στ' ακρόκλωνα κρεμασμένοι
τζ... τζ... νύχτωσε ακόμα λαλοῦνε
σέ σπιρτοκούτια πιασμένοι...

ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΝΕ αὐτοκίνητα, ἐργοστάσια
ἐνοῦς λεπτοῦ τό πένθος, βουβή πολιτεία
ἕνα τζιτζίκι ἀσώπαστο
λαλεῖ στήν ἀκακία

ΣΦΥΡΙΖΟΥΝΕ μικρά παιδιά
κάνουν πώς είναι τραΐνα
κι οί «προοδευτικοί»
έτσι προοδεύουνε

ΣΗΜΕΡΑ ΔΙΚΗ μας Κυριακή
φτάνομε μπροστά στό σφραγισμένο κουτί
τό δίκιο μας μετριέται ένα-ένα χαρτί
ζεσταίνεται
ή πετρωμένη άκρια τής καρδιάς μας

ΑΝΕΒΗΚΕ τό φορτηγό στό πεζοδρόμιο
γωνία Λεωχάρους-Πραξιτέλη
πάτησε μιά φορτωμένη χαρτιά
μιά Παπαδημητρίου Έλλη
κάθε μέρα πολλές οί φορτωμένες
καί συχνοπατημένες.

ΣΚΟΛΑΣΕ ή βάρδια μας αύγή
ή καρδιά μου μαλακή
ένα φεγγαράκι, ένα νυχάκι πεταμένο
άπόμεινε στην καρδιά μου τυπωμένο

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ περνά πόρτα-πόρτα
όλόκληρο τετράγωνο γραφεία σοβαρά
ρωτάει «ποιός θέλει ένα καναρίνι
νά ξέρατε τί γλυκά πού κελαϊδά...»

ΔΥΟ ΑΓΙΕΣ για τοιχογράφηση
ή χήρα Μικρασιάτισσα — μεγάλη φιγούρα
βαστᾶ στό χέρι σκούπα καί κουβά
ή κόρη ἔβγαλε γυμνάσιο — διπλά ξενύχτια
βίος καί μαρτύριο
φορᾶ μισό στεφάνι ἄτσαλένιο
εἶναι τηλεφωνήτρια

ΚΑΤΙ ΜΑΚΡΙΑ γυαλισμένα νύχια μιανῆς κόρης
κάτι φαγωμένα στραβά νύχια μιανῆς μάνας

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ κάνανε φτερά
νεολαία μέ ξέμπλεκα μαλλιά
μιανῆς μαθητευόμενης ύφαντουργίνας
τῆς τ' ἄρπαξε ἡ μηχανή — φρενάρανε
ἀπόμεινε τό κεφάλι κρεμασμένο
ἦταν μελαχρινή — τή λέγανε Πασχαλιά.

ΤΑΖΩ ΕΝΑ λεωφορεῖο ἀσημένιο
κι ἕνα ἐργοστάσιο, ἡ αὐλή χρυσαφιά
νά τό φοροῦνε οἱ κοπέλες στό λαιμό
τῆς σκληρῆς ζωῆς τάμα καί στόλισμα.

ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ κι οί νύχτες
άπάνω μας τό βάρος τους

ΡΟΥΧΑ ΒΑΡΙΑ τό καλοκαίρι άσήκωτα
έδω χειμώνα καλοκαίρι
ρουχα, ποιήματα βαριά

Ο ΝΟΥΣ μετρά τις ώρες πάνω-κάτω
ή κοιλιά μετρά σωστά

Ο ΤΡΕΛΟΣ γελά τό βάρος τής φρόνησης
ὁ φρόνιμος γελά τήν ἀλαφράδα τῆστρέλας
στό χωριό μας γέλια πολλά

Ο ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ θά προσέχει τούς άπλούς
όσο ένας ταξιτζής τούς πεζούς

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ πίο σύντομη
τό λεωφορείο βολικό, πᾶμε καί καθιστοί
— Μᾶς βγάζει σ' ἄλλο τέρμα, ἔ γείτονα ἀναθεωρητή

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ θέατρο άπ' τά κανονικά
ήθοποιοί και καθιστοί
όλοι παρασταίνομε, παθαίνομε
κουβαλοϋμε και τά σκηνικά

ΚΑΠΟΙΟ ΠΕΡΙΣΣΙΟ
στυλώνει τό ἴσιο

ΟΥΤΕ ΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΝΟ, τό ταπεινό, τό ἁγιασμένο
οὔτε τό σπάνιο τῆς ἐορτῆς
οὔτε.τό λίγο οὔτε τό πολύ
δέν εἶναι γιά μᾶς γραμμένο

ΑΛΙΜΟΝΟ τόσα παθαίνομε δέ μαθαίνομε
τρισαλίμονο ἂν μαθαίναμε
κάθε φορά πού παθαίνομε

Η ΣΟΦΙΑ τοῦ σοφοῦ κάθε μέρα σοφή
τήν Κυριακή
βόλτα στή γειτονιά μέ τούς ἄσοφους

ΠΥΡΑΥΛΟΙ, ναρκοπέδια όρίζουνε ανάποδα σύνορα
μέσα τ' άνθρωποφάγα σκυλιά

ΘΑΝΑΤΩΣΑΝΕ ΟΙ μέλισσες τό τρυπωμένο ποντίκι
δέν μποροῦν νά τό σηκώσουνε τ' αλείψανε κερι
ή κυψέλη καθαρή

ΦΥΓΑΝΕ μπετατζήδες, μαραγκοί,
προκομμένα πουλιά
χτίσανε άλλη μιά ξένη φωλιά

ΜΕ ΤΑ ΚΟΥΦΩΜΑΤΑ, πρίν τά μωσαϊκά
ἔσπειρε ἡ γειτόνισσα 2 εἰδῶν βασιλικά

ΑΠ' ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ τοῦ βουνοῦ φλεβίζουνε νερά
ἀπ' τίς ἄκριες τῆς πολιτείας ξεκινοῦνε οἱ ἐργάτες

ΕΧΕΙ ΔΕΚΑ μέρες πάλι νά φανεῖ
μέ τά ζουζούνια καί μεῖς τρυπώσαμε
πώς τόν ἀντέχομε τέτοιον μάγκα ἥλιο
τέτοιον ἄστατο ἀγαπητικό

ΔΥΟ ΒΔΟΜΑΔΕΣ τώρα πάλι ἀνάσκελος
δέν πᾶς νά κάψεις κι ἄλλους παρακεῖ
πότε θά συννεφιάσεις θά ρίξει καμιά βροχή
πότε θά σπείρομε
μέ τέτοιον ἀφέντη ἀπρονόητο ἥλιο...

ΣΤΗ ΜΕΣΙΑΝΗ ἀλάνα τ' οὐρανοῦ
συνάζονται οἱ ἀγέρηδες
ρίχνουν ἀποβραδὶς τὰ ζάρια
ποιός θά σudaυλίσει πυρκαγιές
θά κατακάψει ποιός τὰ καρπερά καὶ ποιός τὰ δάση
ποιὰ μπουγάζια θ' ἀφρομανιάσουνε
— ἐμεῖς ἄνθρωποι
ἐμεῖς κ' ἡ μοίρα μας, τὰ ἔργα μας
σέ 5 γλῶσσες τὰ δελτία τοῦ καιροῦ
οἱ ἀσύρματοι ὀνοματίζουνε πάντα στήν ὥρα τους
ὄσα καράβια φτάσανε σέ λιμάνι
ὄσα κινδυνεύουνε
οἱ ἀγέρηδες στήν ἀλάνα μέ τό κέφι τους, μέ τὰ ζάρια τους
ἀπό κοντά καὶ τὰ τσιράκια τους
τά μεθυσμένα σύννεφα ὁ καθένας.

ΜΕΣ στά μάτια μου είναι γραμμένο ένα βουνό
ἀμα βραδιάζει φεγγίζει
πάνω σέ κάθε τζάμι
κάθε κορφή καί κορπούλα ὡς τὸν κάβο του

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ, φυτρώσανε κυκλάμινα
ἕνα δικέφαλο πουλί
πλανιέται σέ ραχούλα νοτισμένη
ἐγὼ ἐδῶ ἀκέφαλη κουκουλωμένη

ΜΙΑ ΛΕΞΗ άκουσα βλέπω
μέ σύννεφο ζωσμένο άρμενίζει ένα νησί
μιά λέξη διάβασα, καμήλα ξεφορτώνει ξύλα
στήν πόρτα μας γονατισμένη
ή Βηθλεέμ κατάντικρυ χιονισμένη
πολλούς όροφους έχει ο πύργος μας ο νοϋς
λέξεις υπεραυτόματους άνελκυστήρες

ΣΤΑ ΤΟΣΑ χρόνια λουλούδισε ο άθνατος
τό άνθος του έσταξε, γεύτηκα δυό στάλες μέλι
γεύτηκα ένα γλυκό νερό καταμεσής σέ θάλασσα
τό λένε ά ν ά β α λ ο,
ήλιος διπλός μέ θάμπωσε
κάποιο συννεφιασμένο δειλινό,
σέ σπηλιά νυχτώθηκα στρωμένη παρδαλά ψηφιά
κι άλλα τέτοια πού δέν τά ξαναβρίσκω.

ΜΕΣ ΣΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΛΑΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

ΠΡΟΘΥΜΟΣ, πρόθυμος
μέσ στους λαούς αγωνιστής λαός
αίμοδοτής πλούσιος φτωχός

ΠΟΛΥΣ ὁ δρόμος ἢ δύναμη κόβεται
ὁ πόθος πῖο πολὺς βαδίζομε

ΜΕΣΑ-ΜΕΣΑ τά ύπόγεια, τά πιό στενά κελιά
κάθε κελί κι ένα κορμί
βραδιάζει-ξημερώνει,
τό σκοτάδι γιά παιδεμό λογαριασμένο
ώρες άράχνες μέσα μπλεγμένες ζωές
στό σπλάχνο τής γής τό δίκιο μας ριζωμένο

I

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ἔμεῖς σ' ὄλα τὰ πέρατα τῆς γῆς
μοχτοῦμε, πολεμοῦμε — ὥσπου
μιάν ἐπιστήμη πρώτη λογάριασε τὴν ἀξία τοῦ μόχτου
«ἐργάτες ἐνωθῆτε»
κι ἓνας γίγας λαός ὀπλισμένος γιὰ πόλεμο
στρέφει ἀνάποδα τὰ κανόνια, τό μίσος
γενεές κοιλοπονέσανε τὴν ἐπανάσταση
μία γενεά τῆ γέννησε
στῆς Ρωσίας τ' ἀπέραντα σύνορα σβήσανε οἱ φλόγες
οἱ πολιτεῖες πῆραν φωτιά

II

στρατιῶτες ναῦτες, ξεσηκωμένη ἀγροτιά, ἐργατιά
ἐχθρες, ἐλπίδες ἀνεμίζουνε ἀκούρευτα γένια καί μαλλιά
μιλᾷ ὁ ΛΕΝΙΝ, ἄφωνος κόσμος ἀπόχτησε λαλιά
σέ κουρσεμένα παλάτια ψηφίζονται καινούργιοι νόμοι
μοιράζεται ἡ γῆς, μοιραστήκανε τὰ νερά
ὄχι δεματάκια δικαιωματάκια — μήνας Ὀκτώβρης 1917
λεφούσια πέφτανε οἱ ἐχθροὶ δικοὶ καί μισθωμένοι
γιοὶ ἀπὸ πατέρες, πατέρες ἀπὸ γιούς δικασμένοι
κόκκινοι λοχίες νικοῦνε ἄσπρους στρατηγούς
στό αἷμα βασιλεύει ὁ ἥλιος
τό σφυροδρέπανο στήθηκε, τό δίκιο του
κλόνισε, στύλωσε τὴν οἰκουμένη

ΕΝΑ ΜΑΝΤΙΑΙ βρέξτε του
κρύο νερό απ' τό σταμνί
τόν παίρνουν στήν ανάκριση.

ΤΟ ΧΛΩΜΟ κούτελο μελάνιασε
χτυπᾶ, ξαναχτυπᾶ ὁ βασανιστής
ἡ μύτη στάζει μαῦρο αἷμα — καί πάλι
ὀλόρθο τ' ἀγύριστο κεφάλι

ΣΤΟΛΙΣΑΝΕ τό θάλαμο
στολιστήκανε σήμερα οί γυναίκες.
θυμοῦνται πολλά
μᾶς πρέπει σήμερα θύμηση καί στόλιση...

ΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ἀνάσα καί φωνή
μέ μᾶς ἀπόψε ἄς καθήσει
δώσαμε μάχη, χάσαμε — κερδίσαμε
νά μᾶς τήν τραγουδήσει.